

HALKLARIN HAKKI: İSYAN VE DEVRİM

FUAT AKYÜREK

Geçen yılın son günleri ile bu yılın ilk günlerinde İran halkının dini rejime karşı protesto gösterileri damgasını vurdu. Göstericileri harekete geçiren nedenler kökleri derinlere giden ekonomik ve siyasi nedenlerdi. Ayağa kalkan kesimlerin içinde bu tür hareketlerde her zaman olabileceği gibi farklı eğilimlere sahip olan kesimlerde bulunuyordu. Ama genel olarak ileri sürülen talepler ekmek ve özgürlük talepleri idi. (bkz. Bu sayıda yayınlanan İran emek Partisi –TUFAN’ın- açıklamaları)

Bu tür kitle hareketlerinde sıkça görüldüğü gibi hareket kendiliğinden patlamıştı ve içerisinde örgütlü kesimler ya çok zayıftı, ya da bulunmuyordu. ABD Başkanı Trump ve İsrail Başbakanı Netanyahu göstericilere “desteklerini” açıkladılar! Bu açıklamalar stratejik gerici çıkarlar için yapılmıştı ve göstericiler için güç ve moral kaynağı değil, prestij kaybı ve kuşkulu yaklaşımları ifade ediyordu. Bu açıklamalar bir yandan rejimin daha fazla güç kullanmasını kışkırtıyor, diğer yandan İran’ın “içini karıştırmaya” muktedir oldukları kanısını yaygınlaştırıyordu.

Burada ABD tarafından ifade edilen gerici desteğin ne anlama geldiği üzerinde de kısaca biraz daha durmak gerekir: Rejimin daha fazla güç kullanılmaya kışkırtılması sonuçta mevcut iktidarla kitleler arasında daha fazla açacağı için ABD gibi emperyalist devletler İran üzerine daha farklı hesaplar yapabilirlerdi. Kendi halkına karşı aşırı güç kullanan bir rejimin toplumsal temelleri zayıflardı vb.. Diğer taraftan ABD’nin her taşın altında parmağı olduğu, istediğinde ülkeleri karıştırabileceği gibi bir kanının yaygınlaştırılması da sağlanmış oluyordu. Emperyalist büyük devletlerin ülkeler üzerinde çeşitli hesaplarının bulunması elbette doğrudur ama onların istedikleri an her şeyi yapabilecekleri, kendi çıkarlarını hemen gerçekleştirebilecekleri gibi bir kanıya da sahip olmamak gerekir. Dünya halkları onların gerici istek ve politikalarına karşı her zaman çok güçlü mücadele deneyleri ortaya koyabildiler ve koyuyorlar. Emperyalistleri ve gericiyi en fazla korkutan gelişme bağımsız halk hareketleri olmuştur.

İran halkının ayağa kalkan kesimlerini bu hareketine karşı farklı tepkiler gündeme geldi. Özellikle bazı “sol çevreler” tarafından hareketin “emperyalistlerin destekledikleri gerici bir hareket” olduğu, anti-amerikan İran rejimini devirmeye çalışmanın ABD’ye verilmiş bir destek olduğu gibi yorumlar yapıldı. Bu tür yorumları yapan kesimler içinde, Ortadoğu’ya yapılan ABD müdahalesini öne sürüp, halkların bölgedeki bugünkü gerici rejimleri desteklemesi gerektiğini ileri sürenler de bulunuyor. Onlara göre Ortadoğu halkları yani Araplar, Türkler, Kürtler, İranlılar Hamaneylerin, Tayyipelerin, diğer gerici rejimlerin peşine takılmalı ve onları desteklemelidirler! Nereden bakılırsa bakılsın bu politikalar doğru değildir ve gericidir.

Ortadoğu dünyanın en gerici rejimlerinin, din ve mezhep kavgalarının, ulusal çatışmalarının en yoğun olduğu, bunlar üzerinden emperyalist dış müdahalelerin ve sıcak çatışmalarının en fazla yaşandığı bir coğrafyadır. Ortadoğu halklarının ve işçi sınıflarının, dünyanın diğer kesimlerindeki halkların istediği gibi, bağımsızlık, demokrasi, özgür bir yaşam, sömürsüz bir dünya isteme ve bunlar için mücadele hakları bulunuyor. İsyan etmek ve devrim yapmak tüm halkların olduğu gibi onların da en doğal haklarıdır. Mevcut gerici rejimler anti-emperyalist olmadıkları gibi, bir emperyaliste karşı diğerlerine dayanma, halkların özgürlük ve bağımsızlık isteğini kanla boğma gibi gerici niteliklere sahipler.

Burada altını çizerek vurgulamak gerekir ki, Ortadoğu halkların emperyalizme karşı mücadelesini engelleyen ve onların ulusal ve sosyal kurtuluş için mücadele etmesine darbe vuranlar öncelikle mevcut gerici iktidarlardır. Örneğin Erdoğan iktidarı batılı ve doğulu bütün emperyalistlere kapıyı ardına kadar açıyor ve onlarla büyük ekonomik ve askeri anlaşmalar yapıyor. ABD ile bölge politikası konusunda anlaşamadığı bir gerçektir. Ama bu anlaşmazlığın içeriği bir yandan Osmanlıcı kendi yayılma ihtirasları, diğer yandan “Suriye’de Kürtlerle değil, benimle çalış” demekle sınırlıdır ve çerçevesi Kürt düşmanlığı ile çizilmektedir. Bölgenin diğer rejimlerinin tek tek emperyalistlere karşı tutumlarında konular az çok değişebilir ama genel olarak bundan çok farklı değildir.

Bütün bu yaşananların bir kez daha kanıtlandığı ve bugün daha fazla su yüzüne çıkmış bir gerçek bulunmaktadır. O gerçek şudur: bölge halkları aralarındaki kardeşliği, mücadele ve dayanışmayı geliştirmek zorundadırlar. Kendi gerici rejimlerine karşı mücadele etmek, emperyalist dış

müdahalelere karşı ortak tutum almak, başta Kürtlerin ulusal hakları olmak üzere halkların özgürlük ve eşit yaşam isteğine saygılı olmak, ortak bir gelecek için hangi dinden, mezhepten ve ulustan olurlarsa olsunlar birlikte mücadele etmek. Ortadoğu halklarını kurtuluşa götürecektir mücadele hattı, bugünkü koşullar tarafından böyle çizilmektedir. Kendi gericiliklerine karşı ve dış müdahale ve karışmaya karşı mücadele, bunun için dayanışma ve kardeşleşme. Koşullar bu çizgiyi zorunlu olarak dayatıyor ve Ortadoğu halkları er ya da geç bu mücadele çizgisi ile kazanacaklardır.

Ocak / 2018